

Ћ Премошћење

Назим Хикмет Ран

ПРЕДАЈ СВОЈУ ДУШУ

ОРАХОВО ДРВО

Глава моја – пенасти облак,
душа и тело моје – море,
ја сам орахово дрво у парку Гулхане.
Ја сам један стари, чворновати, разгранати орах,
ни ти ни полиција нисте свесни тога.

Ја сам орахово дрво у парку Гулхане.
Лишће је моје попут речне рибе живахне.
Попут свилене марамнице, чисте и лепршаве.
Искидај га, ружо моја, и обриши сузе из очију својих.

Моје лишће су моје руке, тачно сто хиљада руку имам.
Сто хиљада руку, ка теби, ка Истанбулу пружам.
Моје лишће су моје очи, зачуђено гледам.
Посматрам тебе и Истанбул са сто хиљада погледа.
Моје лишће куца са сто хиљада срца.

Ја сам орахово дрво у парку Гулхане,
ни ти ни полиција нисте свесни тога.

ПУТОВАЊЕ

Неки песник путује
преко мора нашег света,
гледајући једну звезду.

На пут је кренуо песник један,
с једне од звезда на мору,
посматрајући наш свет.

Песници путују
на мору космоса,
посматрајући једни друге.

Акдениз, 1960

НОСТАЛГИЈА

Мору желим да се вратим!
Плавичастом огледалу воде;
у његове дубине желим да погледам.
Мору желим да се вратим!

Одлазе бродови, на светле хоризонте бродови одлазе!
Сета не испуњава њихова затегнута бела једра.
Довољно је да један дан на бродовима проживим
кад ми је већ смрт суђена.
Ја сам попут светлости што се у воде утапа.
У водама желим да нестанем!
Мору желим да се вратим!
Мору желим да се вратим!

ПЛАВА ЛУКА

Уморан сам много, капетане, немој ме чекати!
Нека ти неко други бродски дневник води.
Плава лука, с платанима и куполама...
У ту ме луку не можеш одвести.

ОДЛАЗАК

По прозорским стаклима снег и ноћ.
Шине које светле у потпуно белој ноћи
подсећају те да одлазиш далеко и да их више нећеш срести.
У станичној чекаоници треће класе
лежи босоного дете са црном марамом на глави.

Тумарам...
Ноћ и снег по прозорима.
Унутра песму певају.
То је била најдража песма мог друга који одлази.
Најдража песма.
Најдража.
Нај...
Другови, не гледајте ме у очи, плаче ми се.
Шине које светле у потпуно белој ноћи
подсећају те да одлазиш далеко и да их више нећеш срести.
У станичној чекаоници треће класе
лежи босонога дете са црном марамом на глави.
Ноћ и снег по прозорима.
Унутра песму певају.

НАЗИМ ХИКМЕТ РАН рођен је 1902. године у Солуну. Сматра се првим турским модерним песником али и једним од најзначајнијих светских песника 20. века. Писао је прозу, поезију и драме. Студирао је у Москви, где се упознао са многим значајним писцима и уметницима. Стварао је под утицајем руских футуриста, а због његовог песничког стила поредили су га са Лорком, Мајаковским и Нерудом. По повратку из Русије постао је водећи песник турске авангарде. Један део живота провео је у затвору због својих политичких ставова који су му донели сукоб с турским властима. Његова поезија је преведена на више од педесет светских језика. Последње године живота провео је у егзилу. Умро је у 1963. године у Москви, где је и сахрањен.

Превела с турског и белешку сачинила АНА СТЈЕЉА